

↳ Nyerges András

Batyú

(részlet az azonos című regényből)

1. Kint, az utcán Eti szorosan odabújt Hókához, és azt kérdezte, végül is hová megyünk, milyen messze laksz? Hívhatok taxit, vágta rá Hóka, de a Hársfa utca ide alig pár lépés. Na jó, sóhajtott Eti, próbáljuk meg, hátha nem találkozunk senkivel. Hóka ebből értette meg, hogy ez a gond, és nem a gyaloglás. Eddig eszébe sem jutott, hogy ismerősök felbukkanása nem csak az ő számára lehet kellemetlen. Hogy a zavarát leplezze, kényszeresen áradni kezdett belőle a szó, azt remélve, amikor hazaérnek, elfelejtődik a *Brasil*beli ügyetlenkedése. Elfogulatlan, könnyed társalgónak szeretett volna mutatkozni, olyannak, akit nem feszélyez a helyzet, képzelj, kezdett bele egy mulatságosnak vélt történetbe, a múltkor ugyanitt, ugyanezen a sarkon majdnem leszólitottam egy nőt, mert hátulról rád hasonlított, ugyanis épp akkor fejeztem be egy fejből írt verset, és azt gondoltam, de jó, rögtön meg is mutathatom, vagyis elmondhatom neked, de aztán rájöttem, hogy intézeti napod van, az a nő semmiképp se lehetsz te, viszont ha csak egy másodperccel is később kapok észbe, felpofozott volna, mint aszfaltbetyárt. Ne erőlködj, Gyuri, engem nem muszáj mindenáron szórakoztatnod, mondta Eti. Hókának nehezebb esett a némaság, a szembejövő férfiak tekintetében olyasmit vélt felcsillanni, mintha irigyelnék tőle, hogy egy *ilyen* nő éppen *neki* jutott, s ahogy lopva Etire pillantott, ő maga is meghökkent ezen, és az futott át az agyán, hogy a bosszúja egyben a szerencséje is. Néhány másodpercig fura kísértés kerítette hatalmába, azt kívánta, bárcsak ne kellene elrontani a szerencsét, és miért ne kezdene tartós viszonyt ezzel a nővel? Arról, hogy csak Géza megbüntetése végett akarta lefektetni, az égvilágon senki sem tud, s ő nem szeg ígéretet azzal, ha ilyen módon szeretőt szerez magának, ki kérné, ki *kérhetné* számon rajta, hogy eredetileg másról volt szó? Igen, vitatkozott magával bosszúsán, az erkölcsi parancs, na persze, a világ jobbítása, mint cél — na de a világ attól is jobbá lehet, hogy nem kell örökké egynapos kalandokat hajkurásznom, nem kell szakításokon és érzelmi zsarolásokon való felülemelkedésre fordítanom annyi időt és energiát, mint eddig, hanem — Eti jóvoltából —, kielégült emberként a lényegre, a munkámra koncentrálnak. Ennek lehetősége annyira izgatottá tette, hogy újfent kényszerűen érezte a társalgásra, az imént nyilván olyasmit pendített meg, ami Etit kevésbé érdekli, de tudtára kell adnia, hogy vele az élet hétköznapi dolgait is meg lehet beszélni, na és hogy álltok a költözéssel, kérdezte, tényleg olyan rémesen kicsi az új lakás? Eti olyan megbotránkozott tekintettel nézett rá, mintha azt kérdezné, hát ez most hogy jön ide, és nem is titkolt bosszúsággal válaszolt, az a dög kutya szerencséjére felfordult, és épp a legjobbkor, mert odaát végképp nem lett volna hely, hogy még őt is kerüljessük.

2. Hókának egyszeriben torkára forrt a szó, hiszen épp az imént kezdte latolgatni, ne dobja-e sutba az egész bosszútervét, most meg azt kell éreznie, hogy Etin legalább annyira bosszút kellene állnia, mint Gézán. Arról, hogy őbenne most mi megy végbe, Etinek fogalma se lehet, és nem is szabad megtudnia, de arra,

amit válaszolt, valamit felelni kell, még mielőtt a hallgatás gyanússá válik. Éppen csak azt nem tudta, hogyan játssza tovább az elragadtatott, de a kényes helyzet miatt egyfolytában zavarban lévő szeladon szerepét. Eti alighanem azt hitte, hogy ő csak újabb társalgási témát keres, olyat, amivel kihúzzák hazáig, és megismételte a figyelmeztetést, nem kell erőlködnöd, bátran maradj csöndben, *én* nem fogok megsértődni miatta, elvégre nem vagyok bakfis, akit el kell kápráztatnod, mielőtt megkürnád. Mindketten tudjuk, hogy nem valami romantikus szerelmi kaland kedvéért vagyunk itt, egyszerűen csak le akarunk feküdni egymással, és ebben nincs semmi szégyellnivaló, egyikünknek se kell megjárnia a másik előtt, hogy ennél többet is akar. Én például nem várom el tőled, hogy verseket írj hozzám. Hóka most, hogy a nő és férfi közötti könnyed, kötetlen viszonyról kifejtett elképzeléseit más szájából és így hallotta vissza, egyszerűen kiábrándítóan nyersnek, túlzásig lecsupaszítottnak találta azokat, mintha nem is ő ábrándozott volna ilyesmiről, ahányszor csak a korbán hozzá illő lányokkal gyűlölködésbe vagy kicsinyes marakodásba torkollott egy-egy kapcsolata. Megütözését az is csak erősítette, amit Eti az imént Batyuról mondott, mi több, egy szempillantás alatt megváltoztatott mindent. Úgy látom, meg vagy szeppenve, szólt rá Eti csúfondárosan, de ha inadba szállt a bátorságod, vagy esetleg úgy gondolod, az értelmiségi státuszunknak tartozunk valamiféle szellemi násztáncsal, még mielőtt kúránk egy orbitálisat, akkor most szólj. Na, semmi? Fölteszem, azt gondolod, hogy ez a nő nyilván nem bír magával, azért beszél így, vagy ahogy ti férfiak egymás közt mondjátok, viszket neki, és meg vagy botránkozva. Dehogy vagyok, kiáltott fel Hóka, csakhogy nyakig elvörösödött. Imádom, mikor pirulsz, nézett rá elgyöngülve Eti, de most légy szíves, próbálj egy kicsit rám figyelni. Ti azt gondoljátok, hogy csak kanosság létezik, csak veletek fordulhat elő, hogy nem bírtok magatokkal. Hát tessék tudomásul venni, hogy szukaság is van, olykor-olykor a nőnek is jólesne *girincre vágni* egy férfit, mellel ezzel a szép, finom és fennkölt, a szülőföldjén honos kifejezéssel a drága párom gazdagította a szókincsemet. És igen, most én is ezért megyek fel hozzád. Ki vagyok éhezve, mert akivel csinálhatnám, azzal — most ne firtassuk, miért — nem csinálom. Egyszóval, Gyuri, a legfőbb ideje volt, hogy *jelet* adj!

3. Hóka felsóhajtott, és válasz helyett a bunda meg a sál között Eti nyakába csókolta, s ahogy a szája megérintette a bőrét, egyszerre újból eltűntek az aggályai, a vágyakozás olyan hevesen tört rá, hogy mindent felülírt, amit pedig csak pár perce tőkélt el, és legszívesebben azt mondta volna, nem bírok magammal, inkább fussunk. Be-behunyta a szemét, s akkor máris azt látta maga előtt, amint éppen lefejt Etiről minden ruhát, s a tenyere birtokba veszi a hűvös, de gyorsan felforrósodó testet, amint azonban nyitott szemmel visszatért a világba, ez mégis hihetetlennek tűnt, és szabályszerűen el kellett mesélnie magának, hogy amiről képzeleg, percekben belül valósággá válik. Eti elfogta a tekintetét és valami furán rekedtes hangon rászólt,

légy szíves, ne ragyogj ennyire, esküszöm, még zavarba hozol. A figyelmeztetés időben jött, Hókának emlékeztetnie kellett rá magát, hogy Eti csak eszköz, méghozzá a bosszúé, ő pedig nem azért van itt, hogy gerjedjen és boldog legyen. Végigcsinálni, amit kitervelt, ennyi a teendő, Etit pedig azzal fogja büntetni, hogy *egyszerhasználatos* szeretőként kezeli, de olyan szenvedéllyel áltatni, ami csak érzelemből fakadhat, még őt se volna ildomos.

4. Nem tartasz itthon véletlenül valami nedűt, kérdezte Eti, amint átlépték a küszöböt, tudniillik ha nem is látszik rajtam, szörnyen izgulok. Te? Izgulsz? De miért? Hóka a megdöbbenéstől eltátotta a száját. Igen, izgulok, vágta rá Eti, csodálkozol? Most derült ki, milyen jól tette Hóka a múltkor, hogy nem egy, hanem két üveg *Raki Rushit* vett, mert azóta, mint minden, ami albán, ez is eltűnt a boltokból. A politikailag üldözött ital ott állt a könyvespolcán, a nagy alakú lexikonkötetek között felbontatlanul, és kissé porosan. Csak néhány kortyra van szükségem, mondta Eti, és egy vizespohárba töltött magának, majd miután felhajtotta, megborzongott tőle, hűha, mondta, ez még jobb, mint a *Szkander bég* volt — amire te még nem emlékezhetsz. Melege lett, ledobta a bundáját, és közben megeredt a nyelve, hidd el, tudom én, hogy miért izgulok, ha más okom nem lenne rá, akkor is ott a köztünk lévő tizenegy év! Attól félek, hogy hiába tudunk mi ketten jókat vitatkozni ideológiai kérdésekről, amikor nem számít, ki hány éves, csak az, hogy milyen minőségű érveket állít elő az agya, és ebben, bár másképp, te is, én is egyaránt jók vagyunk, csakhogy sokra megyünk vele, ha az ágyban öreg vagyok hozzád. Hóka elszántan tiltakozott, mintha az ítélőképességét vonták volna kétségbe, hogy öreg vagy-e hozzám, hadd döntsem el én, méghozzá tapasztalati úton! Egy szempillantás alatt megfélemlített róla, hogy épp az imént tökélt el, nem fog *örült vágyakozást* tettetni, nem akarja azt az illúziót kelteni, hogy érez is valamit Eti iránt, a mozdulat, mellyel magához rántotta, megtévesztően vad volt, a tenyere eszeveszett mohósággal siklott lejjebb és lejjebb, s ennek a hatása hamarosan érezhetővé vált, amikor az ágyékát szorosan hozzányomta Etiéhez. Fojtott hangon tette fel a kérdést, most végre elhiszed, hogy kellesz? Elhiszem, kurrogott Eti, nagyon is el, mert engem, uram, a kemény és nyomós érvek mindig meggyőznek! Kapkodva kezdte gombolni Hóka ingét, de amikor ő is ugyanezt akarta tenni Etivel, s nekilátott, hogy a szoknyáján lehúzza a cipzárat, a nő elhúzódott tőle, ezt ne csináld, kérlek, vagyis hát addig ne, amíg ég a villany. Hóka úgy tette hátra a kezét, mint akit leforráztak, kérlek, ahogy gondolod, mondta szárazon, majd szólj, ha hozzád érhetek. Duzzogva csapott rá a kapcsolóra, mintha azon verné le a mérget, s úgy viselkedett, mint akit kizártak a játékból, csak ácsorgott a mozdulatlanságával tüntetve, és hallgatta a női ruhadarabok suhogását, az odébb rúgott cipők koppanását, majd végül az egyik rugó hangos pendülését, amikor Eti fekvő helyzetbe huppant az ágyon. A duzzogása olyannyira nyilvánvalóvá vált, hogy Eti, bár nem látta az arcát, rászólt, na mi lesz, idejössz te is, vagy inkább

én öltözök fel? Hóka ettől észbekapott és kapkodva dobált le magáról mindent, befelé azonban tovább fortlyogott, mert arról, ami bosszantotta, még csak nem is beszélhetett, Eti feneké már ruhában is folyamatosan izgatta, szerette volna végre látni, hogy valójában milyen ez a kivételes, mert háromdimenziós segg, aminek nemcsak széle és hossza, de hátrafelé is figyelemre méltó domborodása van, amitől az etika fogalma sajtószerűen módosult szinte ajzószerként hatott rá, mert a képzeletében azonossá vált az etikakutató Eti fenekével. És erre mi történik, ennek a páratlan testrésznek a látványától megfosztja a szavakban oly merész Eti váratlan szemérmeskedése, no meg persze a behajtott spaletták miatt csaknem teljes sötétség.

5. Eti megérezhette, hogy Hóka valamiért rosszkedvű lett, és úgy döntött, mielőtt bármit kezdenének egymással, neki, már csak a hivatásából fakadóan is, kötelessége előbb megértetni, mi rejlik a viselkedése mögött. A fölébe lendülni akaró testet ezért egy határozott mozdulattal megállította, de hogy ezt Hóka ne érezze elutasításnak, kezét az ágyékán nyugtatva kezdett a magyarázatba. Tudod, harmincon felül a nők teste már nem olyan feszes, mint a fruskáké, akikhez szokva vagy, szokva, én, ez hülyeség, dünnyögte Hóka, Eti azonban úgy tett, mintha az ellenvetést meg sem hallaná, na jó, ha így sem érted, ennél is őszintébb leszek, azért kell a sötét, mert nem akarok mindjárt előszörre csalódottságot látni a képeden. Ha már tudom, hogy neked jó volt velem, utána ez is más lesz, akkor már nem fogok előtted szégyenkezni, de addig, értsd meg, nem bírnám elviselni, hogy esetleg fancieska legyen az ábrázatod, és az emlékeztessen a kisebb-nagyobb hibáimra. Például jobb, ha egyelőre nem látod a vakbélműtét hegét, a felkaromon a megereszkedett bőrt, a vastagodó bokámat, a mérhetetlenül nagy seggemet. Ahogy a felsorolásban idáig ért, Hókából egy sóvárgó sóhaj szakadt ki, de nem akart okvetetlenkedőnek tűnni, inkább továbbra is néma maradt, Eti mással magyarázta ezt a hallgatást, szegény fiú, gondolom, most aztán elkezdtél rettegni tőlem, és úgy érzed, annak idején jobb lett volna, ha leharapod a nyelved, semmint kokettálj velem, most aztán itt kárál neked ez a mohó vén *kurva*, akivel szinte biztos, hogy nem lesz, de akkor már törheted a fejed, hogyan szabadulj meg tőle — ugye, ilyeneket gondolsz? Á, dehogya, vágta rá Hóka, meg se fordult a fejében ilyesmi. Eti hanghordozása hirtelen csúfondárosá változott, jól tettet, hogy nem szólítottál öreganyádnak, mert azt csak a mesében várják el, jutalmul viszont azt mondom, semmit se félj, nem fogod megbánni, hogy velem kezdted! Egyik combját átvette Hóka testén, a markával pedig nekilátott visszaállítani azt az állapotot, amit a nadrágon keresztül már észlelt, van számodra egy meglepetésem, súgta, én ugyanis, a te nagy szerencsédre, *snapper* vagyok.

6. Az meg micsoda? Remélem, mindjárt érezni fogod, felelte Eti. Na gyere! Most már engedte, hogy Hóka fölébe lendüljön s attól fogva mindent szinte olajozott mechanizmus segített, Hóka gond

nélkül tudott behatolni, és csak később villant át az agyán, hogy volt ebben valami furcsa: másoknál a *zörgesetek és bebocsáttatok* bibliai törvénye szerint — ha nem akart reszelős szárazsággal találkozni —, előbb zörgetnie kellett, Etiben azonban lágy, nedves és barátságos közeg várta, ahol rögtön otthon volt, s az igazi meglepetés még csak ezután következett, mert Eti a hüvelybe belső izmaival erősen meg-megszorongatta őt, amitől olyasmit érzett, mintha vákuumba került volna, amely egyre mélyebben és mélyebben szippantja magába. Eti körmei a hátát szántották, a gerincelejtét besűrűsítő, ütemes mozgása előbb felgyorsult, aztán hirtelen, egyik pillanatról a másikra leállt, na mit szólsz, hangzott a képességével büszkélkedő nő kérdése, milyen érzés, hogy én, ha akarlak, akár fogva is tarthatlak itt, ugye, nem rossz? Hóka meghökkenve, de ingerülten hallgatott, miért pont *közben* kell ezt megbeszélniük? Eti nem érzekelte, hogy mi lehet a baja, de nem is törődött vele, Hókának tetszik-e a közbeiktatott szünet, a hangja diadalmaskodó volt, mi öregebb nők is tudunk azért egyet-mást! Most aztán megtapasztalod, milyenek vagyunk mi, *snapper*ek! A kérdése egyszerűen átcsapott kultúrhistoriai felvilágosításba, *ferencjósok* voltak speciálisan erre kiképzett metreszei, mert ha nem tudnád, erre biológiailag se mindenki alkalmas, de aki igen, az állítólag még a halálos ágyán is nagyobb gyönyört nyújt egy férfinak, mint a más élvezetével törődni lusta szűzkek! Egyszóval úgy becsüld meg engem, hogy *én* bármikor képes vagyok ilyet művelni veled, most viszont látni akarom az arcodat, váltott hangot hirtelen, és kitapogatta az állólámpa kapcsolóját, világosságot gyújtott. Úgy kezdett nézelődni, mintha a szoba legalább annyira érdekelné, mint a férfi, aki épp a testében van, jó, kiáltotta álméklodva, a plafonon nálatok is ugyanolyan átlós repedés van, mint nálunk! Hóka gépiesen követte a tekintetét, és csak a következő pillanatban érezte meg, hogy a bosszúállással gond lesz, egyszerűen Batyut látta lefelé zuhanni a plafonról, s amikor a kutya fejmagasságba ért, már-már kihunyó tekintetében úgy villant meg valami, mintha megismerné őt. Hé, Gyuri, mi van veled, kiáltotta a bámészkodást immár elunó Eti, gyerünk, csináld! Mozogni kezdett alatta, de az izmainak addigra már nem volt mit szorongatniuk, mert Hóka elernyedte odabent, és újra meg újra Batyut látta, amint nekicsapódik a plafonnak, aztán zuhan lefelé, s amikor fejmagasságba ér, kis gombszemében a ráismerés fénye csillan meg, hát te is itt vagy, kérdezi ez a pillantás, itt vagy, és csak nézel? Gyerünk, ne lazálj, nógatta Eti, mi a fene van veled? Dühösen meg-megrándult még a teste, de minden erőlködése hiábavaló volt, s szinte egyszerre ébredtek tudatára, hogy a történetüknek, bizony, itt a vége.

